

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Ioannis Evsebii Nierembergii Madritensis Ex Societate
lesv De Adoratione In Spiritv Et Veritate Libri Qvatvor**

Nieremberg, Juan Eusebio

Antverpiæ, 1631

Cap. VII. Altera pars parabolæ. Et quomodo creaturis vtendum sit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46187](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46187)

auderet committere furtum, nec pueri ante pædagogum aliquid indecorum facere; at si eruas oculos, quiduis etiam, si sit præfens, patrant, motant gestus ridiculos, & illudunt ei impunè: sic tu etiam, si noscebas me præsentem, flagitia patrabas, quòd me cæcum facere voluisti. Tua scelera, hostes mei, id fecerunt; quibus tu excæcata, me quoque cæcum putabas: sic demù me tradidisti aduersariis meis, vt ad illos occidendos opus mihi fuerit mori, nec meliùs quàm morte meâ occidere peccata, instar Samsonis, iustè potui.

CAPVT VII.

Altera pars parabola. Et quomodo creaturis vtendum sit.

Sed & illud ridiculum prosequendum inconsolabili fletu, ô anima, cum contemptâ pulchritudine verâ sponsi tui, in imaginibus creaturarum partiales adumbrationes illius adoras. Si Imperator quidam maximus designaret diem & locum, vt inauguraretur adoratione Procerum, & ad hoc coacto iam populo, purpurâ indutus, diademate redimitus, armatus scepro, torque aureo, & ceteris insignibus maiestatis verendus procederet, sedensq; in medio fori super sublimem thronum, iam expectaret ritus venerationis; & si

tunc omnis populus relinquens illum, vertetur ad statuam rudem eiusdem Principis, cuius dimidia tantum facies signata vix esset, & ferè deleta, sine distinctione lineamentorum, eamque adorarent omnes & obseruarent, relinquendo solitarium Imperatorem, ut nemo illum respicere, nec flectere genua vellet, quam frigidus & erubescens maneret! Quid si non ad statuam, sed ad vestigij eius notam, quam in luto expressisset, accurrerent cuncti adoraturi; ipsum verò Imperatorem desererēt, vanâ totâ Maiestate, & spe suâ irritâ? Hoc facis, ô anima, concisam & informem bonitatem creaturarum, quæ vestigium est diuinæ, diligens & adorans; augustam illam, originalem, integram, & pulcherrimam contemnens. O homines, cur Deum solitarium relinquimus in Maiestate suâ? & ad quem veneraturi in vitam conuocamur, terga vertimus, & præoptamus lutum; quale facinus fuit præponi Barabbam Christo, ut Christus attolleretur in crucem? quantum erit præferri cœnum diuinitati, ut cœnum attollatur in Deum?

Quid falleris anima? nosce, creatas bonitates solùm esse offuscatas & rudes similitudines Dei. Cur litura placet, & limpidum & viuens archetypum non delectabit? Constitue coram viatore defesso equum viuum,
&

& sculptum: anne vt commodè peragat iter, accipiet statuam equi, quâ ipse onustus magis fatigabitur? cur oneraris creatis bonis, vt iter vitæ peragas meliùs? simulacra sunt bonitatis viuæ: cum Deo solùm sine fatigatione itineraberis. Offer famelico edulium verum, aut pictum, anne saturari de picto volet? cur tu imagines & vmbas appetis, non veram bonitatem? Absurdior est homo quàm canis: qui si in frustum panis inciderit, panem arripit; non in vmbam eius, relicto vero cibo, dentem conabitur figere: tu, relicto Deo, vmbam eius amplecteris. Cur vis partem plus quàm totum? Quis sitibundus videns duas amphoras, integram vnam, diuisam in fragmenta alteram, contemptâ integrâ acciperet capulum solum concisæ, aut aliud fragmen inutile, vt hauriret aquam, extincturus sitim ardentissimam? Creaturæ partiales sunt icones diuinæ bonitatis, cuius perfectiones diuisæ sunt per creatas naturas: cur tu partem maus quàm totum; & partem illius totius, quæ non iuuat nisi in toto? Nec creaturæ iuuant singulæ, nec omnes simul, nisi in Deo: amphoræ concisæ nec quælibet pars, nec omnes simul ad hauriendam aquam profunt: sola in integritate diuinæ bonitatis, sitim satiare potest appetitus.

Nosce imaginum vsus: non sunt vt vsur-

pent voluntatem, sed vt iuuent memoriam. Tu oblitus Dei occupas voluntatem, sed non implet: inde quia numquam satias, potes agnoscere abusum. Quantumuis ames bona mundi, & consequaris cuncta, eâdem inanitate & fame cupiditas laborabit. Panis pictus non satiat, sed figura est eius quod satiat: sic bonitates creatæ non satiant appetitum, sed imagines sunt eius quod satiat, nempe Dei. Perinde sunt voluntati omnia bona mundi, vt ignis pictus gelidæ manui: accipere, applicare illum potest; sed non foueri & recreari illo. Prunarum pictura oculos afficit, non frigentis hominis satisfacit tactui. Creatæ res mentem admonent, non satisfaciunt amori. Monitoria diuinorum voluit Deus in fimbriis insui, manibus appendi, scribi in postibus & ianuis domorum; ne vquam Israel veri Dei oblitus, alienos adoret. Non minùs diligens in mundanâ domo, quam ipse homini ædificauit, vbique monitoria sui insculpsit, in postibus, in ianuis, in pavimento terræ tot naturis, in laqueariis cælorum tot lucibus. Omnia bona rerum phylacteria tua sunt, vt Deum ames, & nihil aliud adores: vt quid, velut Pharisæi, admonitionem contemnens, dilatas illa, & magnificas fimbrias, plura possidens, aut cupiens, aut magna reputans?

Inter-

Intercipis consilia Dei, id ipsum adorans, quo prouidit, ut nihil aliud adorares, quam illum. Age, intercipe cupiditatem tuam, id ipsum quod appetit prauertens, obiectâ diuinâ bonitate; ut ex appetitu rerum, nullam rem appetat, nisi Deum. Occurrit aliquid amœnum, aliquid iucundum? statim validum clypeum oppone Deum. Quale hoc in sponso meo erit? nolo occupari in hac micâ venustatis, in hoc atomo dulcoris; sed totam amœnitatem hauriam in Deo, totum saporrem glutiam: nolo ut Lazarus saturari micis. Si potuit delectare paruula litura, exemplârne limpidissimum minus poterit? Tauri diuertuntur & illuduntur obiecto pallio, aut aliâ re quam sine hominis periculo impetant: tu obiice grassanti cupiditati Deum, ut à rebus creatis divertas illam, in quem cum fructu ruat. Hoc pacto, ô imbellis spiritus, salubriter & iustissimè prauaricaberis appetitus tui veneno; ut ipsa cupiditas rerum, per quam Dei solemus obliuisci, fiat tibi memoriale diuini amoris, & stimulus charitatis. Ipsa cupiditas, quâ auarus nummum argenti concupiscit, si offeratur aureus, magis cupiet; quia in aureo valor argenti continetur, & exceditur: sic tibi concupiscenti diuitias ac voluptates obiice Deum, in quo valor illarum omnium continetur, &

40 IO. EVSEBII NIEREMBERGII
exundant omnes : ita incredibilem fructum
experieris. Continuo præsens Deus obten-
detur tibi; & acues amorem eius, ut sine ma-
gno impedimento verferis inter humana &
necessaria negotia, donec maiores sponsi tui
amplexus gustes, eleuato & robusto spiritu,
cum iam non inquietabunt te creaturæ; sed
offendent adeo, ut ipsum cælum visibile tibi
forDESCAT præ Deo meo & IESV meo. Ei qui
videt solem, non apparent stellarum luces:
collatæ ad Creatorem, insulsæ & foedæ sunt
creaturæ. Sidera quia accipiunt lumen à sole,
tamquam nihilum sunt ante solem, quia non
videntur: sic omnia quæ sunt, quia accipiunt
essentiam à te ô Deus amator hominum,
tamquam nihilum ante te, ante tuam super-
essentialem essentiam & bonitatem.

Sed adhuc est fructus creaturarum eas fa-
stidienti. Audis alium amare aut desiderare
illas? erubescere, & luge hominem socium na-
turæ tuæ, oblitum Dei; atque attolle te, &
restaurare satage opprobrium communis na-
turæ amando pro utroque Creatorem. Om-
nium amorum, quibus mundus amat bona
caduca, reum te puta, & satisfac diligendo
æternum. Omnium inclinationum, quibus
res ad centra sua prouunt, debitorem te
æstima; nec differas soluere, celerius men-
tem & amorem eleuando ad cælum, quàm
faxum

saxum dimitteretur à cælo. Omnia creata propensionibus suis vestigium bonitatis Dei amant, quærendo benè esse: pudeat te, & plores veram ipsam bonitatem propensius non amare, cum fortior sit gratia quam natura. O quale illud erit, cuius vmbra tot conatibus amant creaturæ; ad quod aspirat & concertat totalis omnium amor! Tu omnes dispersiones inclinationum, omnes errores cupiditatum in te congregare cura, vt in Deum contendas, & emendes obliuionem hominum.

CAPVT VIII.

Affectus veri pœnitentis.

TRansfer, transfer à me peccata mea, ô Pater amantissime, qui in cælis es. Sic te inuocare audeo, consensu & doctrinâ amantissimi filij tui IESV, vt te distinguam ab eo Patre, quem in inferis elegi sceleribus meis, quibus malui esse filius diaboli, & fui diu. Facio tibi palàm peccata mea immania & innumera: quæ si possem, illa potiùs occultarem & oblitterarem sanguine cordis mei, ne vultus tuus læderetur horrendis spectaculis. Sed quia nec omnium hominum nec animalium sanguis vnum solum occultare & delere potest, ostendo tibi, vt vnâ guttâ sanguinis dilecti